

21

"คุณชอลกงชั้น มันเง้งไปเลยใช่มียะ"

กงชั้นพยายามตั้งสติขณะเดินเข้าไปหายูรินที่กำลังตื่นเต้นกับแสงไฟ ระเบียบระยับตรงหน้า เขาหวังว่าหญิงสาวจะไม่ได้ยินเสียงเต้นของหัวใจที่แทบ จะทะลักออกมาข้างนอก ไม่อย่างนั้นเขาคงขายหน้าแย่

"คุณชอลกงชั้น ขอฉันซึกห้าพันวอนสิ ฉันอยากกินมันเผาเนะ" ยูริน แบมือขอเงินเหมือนเด็กๆ ไม่ทันสังเกตท่าทีที่เปลี่ยนไปของอีกฝ่าย

"จูยูริน ทำไมฉันต้องให้เงินเธอซื้อของกินด้วย"

"ก็เพราะฉันไม่มีเงินสดเหลือเลยนะสิคะ นี่คุณคิดว่าถ้าฉันซื้อแล้วจะไม่ แบ่งให้คุณกินหรือไง ยังไงฉันก็ต้องแบ่งให้คุณกินอยู่แล้ว"

"ฉันไม่อยากกินหรอก เรากลับกันเถอะ" กงชั้นบอกโดยไม่สบตายุริน แต่ หญิงสาวกลับค้ำ

"ฉันรออยู่นี่ก่อนนะ เดี่ยวฉันไปซื้อก่อน"

กงชั้นมองยูรินที่มีแบงค็บบหนึ่งใส่มือวิ่งเริงว่าไปซื้อมันเผา หัวใจที่เต้น ตึกตักเมื่อครู่ของเขากลายเป็นจิ้งหะปะกติ ออกจะผิดหวังเล็กน้อย

"นี่ยัยนั่นหลอกเอาเงินห้าพันวอนจากเราเธอเนี่ย"

จริงสินะ จูยูรินเป็นจอมลวงโลกนี่นา ทำไมเขาถึงลืมหัดนี้ไปได้
กงซันเตือนสติตัวเอง ทำไมเขาจะต้องไปสนใจยัยนั้นด้วยล่ะ!

เขาหันหลังกลับเดินไปที่รถ ทั้งให้ยูรินรีบซื้อมันเผาแล้ววิ่งตามไปตึกดีๆ
"ชั้นนี้ของคุณตา นี่ของคุณป้า ส่วนนี้ก็ของคุณลุง" ยูรินนั่งกินมันเผา
แล้วนับชิ้นที่เหลือในถุง เธอมองผู้ชายที่นั่งขับรถไม่พูดไม่จาอยู่ข้างๆ แล้วบอก
งอนๆ

"ของคุณไม่มีหรอกนะ ก็คุณไม่ให้เงินฉันนี่"

ปากว่าอย่างนั้นแต่ยูรินก็หยิบชิ้นหนึ่งแบ่งให้เขา

"อ๊ะ ก็ได้ๆ"

"ไม่ล่ะ ขอบใจ เชิญเธอกินไปเถอะ กินๆ แล้วก็กิน" กงซันปฏิเสธเหมือน
จริงจัง

"นี่" เมื่อรู้ว่าเขาแหวะยูรินก็ขึ้นเสียงก่อนจะทำไมไม่ถือสา

"ช่างเถอะๆ คุณคงยังงอนเรื่องที่ถูกรังแกอยู่"

"เมื่อไหร่ ฉันไม่เคยเชื่อที่เธอโกหกหรอกนะ แล้วมันก็ไม่มีความเป็นไปได้ด้วย"

"เลิกโกหกซะที่เถอะนะ ก่อนหน้าที่คุณยัง...อู๊! แค่ว่าๆๆ" ยูรินพูดอะไร
ไม่ออกเมื่อก่อนมันเผาเลื่อนไปจุกอยู่ที่ลำคอ เธอหุบแขนกงซันสุดแรง มือขยำ
หน้าอกเขาแล้วร้องหาสิ่งเดียว

"น้ำ...แค่ว่าๆ น้ำ...น้ำ"

รถของกงซันแล่นเข้าจอดข้างถนนอย่างไม่ลังเล เขารีบตาลีตาเหลือกลง
จากรถ

"รอเดี๋ยวนะ ฉันจะไปซื้อน้ำมาให้"

กงซันวิ่งเข้าร้านสะดวกซื้อ แต่ก่อนจะเข้าไปในร้าน อยู่ๆ เขาก็นึกอะไร
ขึ้นมาจึงหันหลังกลับไปมอง

ผู้หญิงที่เพิ่งร้องขอน้ำเมื่อกี้กำลังนั่งกินมันเผาต่อหน้าตาเฉย แถมยัง
ส่งยิ้มให้เขาเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นอีกด้วย!

พอเขาเดินหน้าบึ้งเข้าไปหา ยูรินก็เลื่อนกระจกแล้วบอกด้วยท่าทาง
ว่าเรงมีความสุข

"ฉันบอกแล้วว่าคุณต้องโดนหลอกอีก"
"ใช่ ขอบใจนะที่สอนฉัน" กงซันจับแขนของยูรินแล้วบีบแน่น
"ถ้าต่อไปทำอย่างนี้อีกเธอจะต้องเสียใจ"
"เสียใจ หมายความว่ายังไงเสียใจ" ยูรินยิ้มกว้าง ไม่เชื่อคำพูดของกงซัน
"เงินเดือนของเธอ เงินใจ...เธอกลัวอะไรพวกนี้ไม่ใช่หรือ"
"ขอโทษค่ะ ฉันจะไม่ทำอีกแล้วละ" หญิงสาวทำหน้าที่กัด กงซันจึง
ถอนใจแล้วปล่อยแขน
"ก็ได้ รอคอยนี่แหละ ฉันจะไปซื้อน้ำมาให้ เพื่อเธอต้องการมันทีหลัง"
ยูรินมองกงซันเดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อแล้วยิ้มกริ่ม นั่งกินมันเผา
ต่อสบายใจเฉิบ ยูรินไม่รู้ว่าหลังจากนั้นกงซันแอบมองเธอจากหน้าประตูร้าน
แล้วคิดในใจ
ใช่แล้ว ฉันยังไม่ได้บ้า ฉันก็แค่ถูกเธอหลอกเท่านั้นเอง
กงซันรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก
"ผมจะอายุยืนได้ถึงสักร้อยปีเพื่ออยู่กับหลานสาวผมมัธยม" ท่านประธาน
ซอลถามคุณหมอสื่อเข้ามารายงานผลการตรวจร่างกายในห้อง คุณหมอรีบตอบ
เอาไว้
"ครับท่าน ถ้าผลการตรวจวันนี้และพรุ่งนี้ออกมาดี"
หลังจากคุณหมอลบไปแล้ว ยูรินที่นั่งอยู่ข้างเตียงก็ประคบบระหงม
เอาไว้
"คุณตาอยากให้หนูอ่านหนังสือพิมพ์ให้ฟังมั๊ยคะ"
"ไม่เป็นไรหรอก หนูควรกลับบ้านได้แล้วละ"
"แต่หนูอยากอยู่กับคุณตาต่ออีกหน่อยนี่คะ" ยูรินอดอ้อนเหมือนเด็ก ๆ
ท่านประธานหัวเราะชอบใจก่อนจะเห็นจองวูที่มาถึงพอดี
"จองวูมาพอดีเลย จองวู แก่ไปส่งยูรินกลับบ้านหน่อยสิ"
"หือ? นี่คุณปู่เรียกผมมาเป็นไซเฟอร์หรือฮะ"
"ทำไม ไม่อยากทำหรือ"
"อยากสิฮะ ยูริน ไปกันเถอะ" จองวูเอ่ยยิ้มๆ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าท่าน

ประธานต้องการอะไร

"ยังงៃก่อนกลับบ้านพำนองไปเลี้ยงข้าวหน้อยก็ดีนะ"

ประโยคทั้งท่ายของท่านประธานทำให้จงวูยิ้มกว้างก่อนจะพยักหน้ารับทราบ เมื่อออกมาจากห้องคนไข้ ยูรินก็เอ่ยอย่างรู้สึกผิดทันที

"คุณตานี้เป็นคนดีจริงๆ เลย"

"อืม ดูเหมือนฉันจะเหมาะกะกับตำแหน่งสามีของหลานสาวท่านนะ ฉันก็เป็นคนดีเหมือนกัน" จงวูพูดออกมาหน้าตาเฉย ทำเอาคนที่เดินอยู่ข้างๆ หันไปมองอย่างรังเกียจ

"นี่คุณซอจงวู ทั้งที่คุณหลงตัวเองแบบนี้สาวๆ ยังไล่ตามคุณอีกเหรอกไม่เข้าใจจริงๆ"

"นั่นเหรอก ฉันฉันจะทำให้เธอเข้าใจเอง" จงวูโอบไหล่ยูรินเข้าไปแนบชิด

"คุณจะทำอะไรนะ"

"ฉันขัดคำสั่งคุณปู่ไม่ได้เหรอก ไปดูหนังกินข้าวกันเถอะ"

จงวูไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายโต้แย้ง เขาลากยูรินไปขึ้นรถด้วยเพื่อปฏิบัติการตามคำสั่งของผู้อาวุโส

หากพอไปถึงที่หน้าโรงหนัง ยูรินก็เห็นบุคคลที่ไม่ได้รับเชิญอยู่ที่นั่น เธอหันไปถามจงวูที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

"นี่คุณโทรไปตามเค้ามายังทำไม"

"ทำไม เธอรู้สึกแยเหรอก ก่อนที่ฉันจะตัดสินใจว่าจะทำยังไงกับหัวใจตัวเองฉันก็อยากรู้ว่าเธอจะตัดสินใจยังไงกับหัวใจเธอก่อนนะ" จงวูพูดจา มีลัษณะคมโน แต่อีกฝ่ายไม่นึกอะใจ ยูรินหันไปมองกงชันที่กำลังเดินเข้ามาใกล้

"ถ้าพวกนายสองคนอยากดูหนังด้วยกัน ทำไมต้องโทรมาเรียกฉันด้วย" กงชันถามอย่างหงุดหงิด

วันนี้คุณปู่ไปเดทกับคุณลุงจางและจะกลับบ้านดีก อีกทั้งคุณตา ก็ต้องค้างคืนอยู่รอผลการตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล เขาอุตสาหัยยอมเลิกงานเร็วเพื่อกลับบ้านเร็วๆ ตามคำขอร้องของคุณปู่ที่ไม่อยากให้อูรินอยู่บ้านคนเดียว แถมยังซื้อชื้อชิตั้งสามที่เพื่อกินเป็นมื้อเย็นที่บ้านกับหญิงสาว แต่กลับกลายเป็นว่าเขาต้องมาเจอยูรินอยู่กับจงวูที่นี้เสียอย่างนั้น

ยิ่งคิดก็ยิ่งหงุดหงิดใจซะหมด

"ฉันไม่ได้เป็นคนโทษนะ" ยูรินรีบบอกเพราะกลัวงงซันเข้าใจผิด

"นายก็รู้ว่าเราสองคนว่างงาน"

"อยากได้คนจ่ายเงินว่างั้นเถอะ รู้เลยว่าใครเป็นคนต้นคิด" กงซันเอ่ย
เยาะๆ ยูรินเบะปากเมื่อรู้สึกเหมือนถูกว่ากระทบ

"พูดเหมือนตัวเองไม่รวยเลยนะ"

สุดท้ายยูรินจึงแก้เผ็ดกงซันด้วยการสั่งขนมชบเคี้ยวเกือบหมดร้าน โดยมีจองวูช่วยสมทบอีกคน ทั้งป๊อปคอร์น เกาลัด ถั่วต้ม ปลาหมึกแห้ง ไค้ก คุณก็ถูกวางอยู่บนเคาน์เตอร์จ่ายเงิน ยูรินพยายามหอบหิ้วมันทั้งหมดแล้วหันไปมองสองหนุ่มที่ยืนคุยอะไรบางอย่างกันอยู่

"คุณสองคนอยู่ด้วยกันอย่างนั้นเหมือนคู่สามีภรรยาเลย"

"จริงเหรอ" จองวูยิ้มกับคำเปรียบเปรยนั้น ขณะที่กงซันทำหน้าย่นไม่พอใจ

"ฉันเป็นพ่อเอง ส่วนนายเป็นแม่แล้วกันนะ" จองวูถอดคอเพื่อนรักแล้ว
บอก กงซันจึงสลดมันออกแล้วแบมือทวง

"เอาตัวคืนมาเลย แล้วก็เอาขนมพวกนั้นคืนมาให้หมด"

"ก็ได้ๆ ฉันฉันให้นายเป็นพ่อก็ได้"

ยูรินมองกงซันที่เดินดุ่มๆ นำเข้าโรงหนังไปโดยมีจองวูเดินตาม หญิงสาว
รีบหอบขนมตามไปติดๆ พलगร้องเรียก

"พ่อคะ!"

แม้จองวูจะยกตำแหน่งพ่อให้กงซันเพื่อนรักแล้ว แต่พอเข้าไปในโรงหนัง
เขาก็หันไปกระซิบกับยูรินที่ถูกจับนั่งตรงกลางระหว่างชายหนุ่มทั้งสอง

"พ่อเธอนี่ท่าทางซีไม่ไหนนะ"

"พ่อฉันก็ซีใจน้อยแบบนี้แหละคะ"

กงซันฟังทั้งสองคนที่รับมุกกันดีแล้วลุกขึ้น หากทั้งสองคนกลับร้อง
เรียกพร้อมกัน

"เพื่อนรัก / พี่คะ!"

กงซันถอนใจแล้วนั่งลงตามเดิม พलगนึกในใจว่าคิดผิดจริงๆ ที่ยอมมา
เจอสองคนนี้ แสบพอๆ กันเลย!

หนังเกาหลีแนวแอ็คชั่นดำเนินไปเรื่อยๆ ยูรินที่นั่งครอบครองของกินแต่เพียงผู้เดียว พอสวาปามเข้าไปเต็มท้อง หนังตาก็เริ่มหย่อน ยูรินมองหน้าคนโน้นทีคนนี่ทีพลางทำตากลอกไปมา ก่อนจะนั่งสัปหงกภายในเวลาอันรวดเร็ว หัวของยูรินที่เอนไปทางกงชันทำให้เขายิ้มออกมาด้วยความเอ็นดู กำลังจะเอื้อมมือไปจับให้วางลงบนปากผู้ชายอีกคนหนึ่งก็ชิงตัดหน้าไปเสียก่อน

กงชันมองยูรินที่นอนซบอยู่บนปากของจงวูด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด เขาไม่ชอบใจ ไม่ชอบเธอมาก ๆ เลยด้วย ทำไมถึงได้รู้สึกแบบนี้

เสียงปืนที่ยิงกันดังสนั่นหวั่นไหวทำให้คนที่นอนหลับสบายค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างงัวเจียงหลังจากงีบหลับไปเนิ่นนาน พอพบว่าตัวเองแนบสนิทกับจงวูแค่นี้ก็รีบนั่งตัวตรงแล้ว จงวูเพียงเหลือบมองยิ้มๆ แต่ไม่พูดอะไร

ยูรินหันไปเหลือบมองกงชันแวบหนึ่ง พอเห็นเขายังนั่งนิ่งสงบอยู่ก็เบะปากห่มันได้ ก่อนจะคว้าแก้วน้ำขึ้นมาจูด แต่ถูกคว้าไปเฉย

"นี่มันของฉันทน" กงชันบอกอย่างเย็นชา ยูรินจึงต้องหันไปหยิบแก้วอีกด้านหนึ่งขึ้นมาจูดแทน

"ใครเป็นคนปล้นเธอ" ยูรินกระซิบถามเขาเพราะดูไม่ปะติดปะต่อปากยังเคี้ยวขนมต่ออยู่

"แค่นี้ก็ไม่ว่างหรอก นี่เธอหลับไปนานแค่ไหนแล้ว" กงชันแหวะก่อนบอกห้วนๆ

"เข็ดน้ำลายซะ"

ยูรินเอามือเช็ดปากที่มีน้ำลายซึมๆ อยู่พลางทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ แต่แอบทำปากขมขมบิบนินทาเบาๆ จนคนถูกนินทาต้องแอบยิ้มก่อนจะรู้สึกถึงแรงโทรทัศน์ที่กำลังลั่นอยู่ในกระเป๋าเสื้อสูท ชายหนุ่มหยิบมันขึ้นมามองและเห็นชื่อของเซฮยอน เขาได้มันกลับลงไปกระเป๋าเสื้อๆ ไม่รู้ว่าผู้หญิงที่นั่งข้างๆ แอบมองอยู่เช่นกัน

เมื่อออกจากโรงหนัง ยูรินโดนผู้คนที่ทยอยออกมาชนจนเซไปมาอยู่หลายครั้ง ทำให้กงชันต้องจับเธอและเอาตัวเขากันไว้ให้ ยูรินรู้สึกดีไม่น้อยที่กงชันปกป้องเธอแบบนี้ จงวูที่เห็นการกระทำนั้นตั้งแต่ต้นอดคิดไม่ได้ว่าเขาทำถูกแล้วที่โทรตามกงชันมา เขารู้ว่ายูรินรู้สึกอย่างไรในตอนนี้อย่างไร เพียงแค่เห็น

ยูรินมีความสุข เขาก็มีความสุขไปด้วย
หากเมื่อเดินออกมาได้ไม่เท่าไร กงซันก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นรับ
"เซซยอนเหวอ ฉันทมาดูหนังนะ เตี่ยวะนะ" เขาเลื่อนโทรศัพท์ออกห่าง
แล้วรอดูท่าทีของทุกคน ยูรินรีบบอก
"คุณไปเดทเถอะ ไม่เป็นไรหรอก"
"จริงด้วย เตี่ยวะฉันไปส่งยูรินเอง"
"โอเค ฉันเตี่ยวะฉันไปหานะ" กงซันบอกเซซยอนแล้วตัดสายทิ้ง จองวูตบ
ปากเพื่ออวยแล้วยิ้มให้ก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับยูริน
ภาพหยอกล้อกันอย่างสนิทสนมของยูรินและจองวูทำให้กงซันรู้สึกไม่
สบายใจ ไม่มีอารมณ์อยากไปพบเซซยอนเลยจริงๆ
เขาไม่น่าซื้อซูชิตั้งสามทีเลย

อาหารญี่ปุ่นมากมายถูกวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ ยูรินลงมือจัดการมัน
อย่างมีความสุขจนคนมองอดเปรยไม่ได้
"ถ้าเธอกำลังโกหกอยู่ เธอก็เก่งจริงๆ"
"ถ้าโกหกแล้วเหมือนโกหก มันก็ไม่เรียกว่าการโกหกนะสิ"
"เธอทำได้ยังไงถึงเหมือนจริงแบบนี้"
"ไม่เห็นต้องทำไงเลย แค่ยืนยันแล้วก็ยืนยันกรานก็พอ เท่านั้นที่เหมือนเป็น
ข้อพิสูจน์แล้วถ้าคุณมีความอดทนพอ นี่ไง เตี่ยวะฉันจะทำให้ดู"
ยูรินคว้าพริกเม็ดใหญ่ขึ้นมาขบเคี้ยวอย่างสบายใจเฉิบ
"คุณว่าพริกนี้เผ็ดมั๊ย"
"เผ็ดสิ แต่เธอกำลังทำเป็นไม่เผ็ดใช่มั๊ย" จองวูทำหน้าไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร
"ใช่แล้วละ มันเผ็ดมากเลย แต่ฉันทำเป็นไม่เผ็ด"
"ไม่จริงหรอก เธอโกหก มันไม่เผ็ดแน่เลยใช่มั๊ย" จองวูหิ้วตามองอย่าง
รู้ทัน ยูรินยังคงกัดเอาๆ อย่างเอร็ดอร่อย
"ถ้าคุณไม่เชื่อก็ลองกินดูสิ"
"แล้วถ้ามันเผ็ดจริงๆ ละ"
"นั่นก็ช่างเหอะ ถ้าคิดอย่างนั้น เรื่องบางอย่างไม่รู้ก็ดีกว่า" ยูรินทำท่า

ไม่สน ยังคงก่อดกินพริกหน้าตาเฉย ยิ่งกระตุ้นจางูให้อยากรู้มากขึ้น เขาคว้าพริกในมือไปจากยูริน ไม่เห็นว่าหญิงสาวเอาเล็บจิกเบาะนั่งจมน้ำตาไหล

"โธ้ย! เผ็ดๆ!!" จางูรีบยกน้ำขึ้นดื่มหน้าแดงแปริ๊ด เท่านั้นคนซีโกหกก็ถึงกับร้องออกมาอย่างอึดอัด

"เผ็ดชิบเป้งเลย!"

ยูรินรีบซัดข้าวเข้าเต็มปาก ตามด้วยน้ำอึกยกใหญ่ จางูมองหน้ายูรินแล้วเอ่ยชมจากใจจริงทั้งที่หน้ายังเหวเก

"เธอนี้มันเยี่ยมจริงๆ"

"เห็นมั๊ยละ แค่พูดในสิ่งตรงข้าม เผ็ดก็ยื่นกรานว่าไม่เผ็ด เจ็บก็ยื่นกรานว่าไม่เจ็บ ถ้าคุณชอบใครก็ยื่นกรานว่าไม่ชอบ นั่นแหละที่คุณต้องทำ แต่พริกนี่มันเผ็ดจริงๆ นะ เผ็ดๆๆ"

จางูมองความเป็นมืออาชีพของยูรินแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ เขาส่งน้ำให้หญิงสาว ในหัวใจยิ่งเพิ่มความรู้สึกพิเศษกับผู้หญิงตรงหน้ามากขึ้นทุกที

"จูยูริน" จางูเรียกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดขณะจะเดินไปขึ้นรถ

"แทนที่จะซ่อนความรู้สึกของตัวเอง ทำไมเธอไม่ลองมองฉันบ้างละ"

"อะไรนะ"

"เธอบอกเองไม่ใช่หรือว่าแค่ยื่นกราน ถ้าเธอยื่นกรานกับหัวใจตัวเองว่าชอบฉัน เธอก็จะชอบฉันจริงๆ"

"นี่คุณกำลังบอกเป็นนัยๆ ให้เราคบกันนั่นหรือ ล้อเล่นใช่ไหม" ยูรินทำท่าไม่เชื่อ

"มันก็ยังดีกว่าเก็บความรู้สึกไว้ข้างในไม่ใช่หรือ"

"คุณก็รู้นี่นาว่าใจฉันเป็นของใคร" ยูรินบอกอย่างเหนื่อยใจ

"ใช่ ฉันรู้ดี แล้วเธอล่ะรู้ใจฉันมั๊ย"

"อะไรนะ" ยูรินเริ่มตกใจเมื่ออีกฝ่ายทำหน้าที่จริงจังเกินเหตุ

"เธอรู้ได้ยังไงฉันล้อเล่นหรือเปล่า" จางูเงิบไปครู่หนึ่งก่อนยอมรับสารภาพ

"ใช่แล้ว ฉันพูดจริงๆ เอ้านี้ แสตมป์ยืนยัน" เขาเอานิ้วจุ่มปากตัวเอง

แล้วประทับลงบนหน้าผากของยูริน หญิงสาวเซ็ดมันออกแล้วบอก

"นี่คุณล้อเล่นใช่ไหม"

"ดีแล้ว เธอไม่รู้ก็ดีแล้วละ" จองวูฝืนยิ้มแล้วเดินไปที่รถ ปล่อยให้อีกคนยืนงงไม่เข้าใจ

"เขาพูดอะไรของเขาอะ"

หากเมื่อจองวูบอกให้ยูรินขึ้นรถ หญิงสาวกลับรู้สึกกลัวขึ้นมาเฉยๆ

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันกลับเองได้" ยูรินโบกมือลาเขาแล้วหันหลังจากไป จองวูมองตามร่างเล็กๆ นั้นไปแล้วเข้าใจความรู้สึกของเธอดี

"เอาเลย ไปเถอะ ไปแล้วกลับมาหาฉันแล้วกัน ฉันจะรอเธออยู่ตรงนี้แหละ" เขาบอกกับตัวเองเบาๆ อย่างเศร้าๆ

หลังจากนั้นจองวูก็ไปบรรยายอารมณ์เอาจับเหล่าไนบาร์ของเพื่อนรุ่นพี่ชายหนุ่มนี้ถึงคำพูดของยูรินอย่างเจ็บปวด คำสอนที่เธอสอนเขาในวันนี้

"พี่ พี่ว่ามันจะเป็นไปได้มั๊ยที่เราจะยื่นกรานรักใคร่คนนึงนะ เหมือนเวลายื่นกรานว่าพริกมันไม่เผ็ด" จองวูถามเพื่อนของเขาอย่างขมขื่น

"แล้ววานาคิดว่าทำอย่างนั้นดีรีใจ นายคงทนไม่ได้หรอก"

ฟังคำตอบที่เป็นความจริงของเพื่อนแล้ว จองวูก็ได้แต่กระดกเหล้าเข้าปากซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อลืมนความเจ็บปวดภายในใจ

ใช่ มันไม่ง่ายเลย เขาไม่ได้เก่งเหมือนจุงยูริน เขาคงทำอย่างที่เธอบอกไม่ได้หรอก

"ถ้าอย่างนั้นคุณจองวูกับคุณยูรินก็ไปกันได้ดีอย่างที่คุณปู่ต้องการนั่นดิคะ" เซฮยอนออกความเห็นหลังจากฟังกงชันเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังจบ

"พี่รู้มั๊ยว่าคุณจองวูนะดีกับคุณยูรินมากเลยนะ"

"จองวูก็ดีกับผู้หญิงทุกคนนะแหละ ตอนอยู่บนบัลหอนั้นยังใจดีแม้แต่กับลูกไก่ตัวเมียที่ตัวเองเลี้ยงเลย" กงชันขัดขึ้น เขาไม่อยากฟังเรื่องที่ว่าจองวูดีกับยูรินมากแค่ไหน มันทำให้หงุดหงิดบอกไม่ถูก

เซฮยอนหัวเราะออกมาเบาๆ กับการเปรียบเทียบของชายคนรักก่อนถาม

"แต่พี่ไม่คิดเธอจะว่าเค้าดีกับคุณยูรินเป็นพิเศษ"

"ก็ควรต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ยูรินเป็นญาติของพีนี่"

กงซันเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ เขามองนาฬิกาข้อมือ

"ตึกแล้วละ กลับกันเถอะ ได้ข่าวว่าวันนี้เธอโดดซ้อมอีกแล้วเหรอ"

"ฉันควรจะเลิกเล่นเทนนิสแล้วใช้เวลาอยู่กับพีดีมัยนะ" เซฮยอนเอ่ยอย่างลังเล นับวันเธอก็ยิ่งรู้สึกห่างเหินกับกงซันมากขึ้นทุกที เพิ่งรู้ได้ยี่สิบเองว่าสิ่งที่เธอต้องการที่สุดในชีวิตไม่ใช่เทนนิส แต่เป็นผู้ชายที่อยู่ตรงหน้านี้ต่างหาก "ช่วงเวลาที่ดีมเซฮยอนยอดเยี่ยมที่สุดก็คือตอนที่อยู่ในสนาม อ่าพุดแบบนี้ก็นะ"

"แต่พีรู้มัยคะว่าเวลาที่ฉันมีความสุขมากที่สุดก็คือตอนที่อยู่กับพี" เซฮยอนยิ้มอ่อน ไม่ได้สังเกตเห็นหน้ากระอักกระอ่วนของคนตรงข้ามที่เพียงยิ้มรับน้อยๆ หลังจากกริบเร่งกลับบ้าน กงซันก็ทำเป็นนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่น ทั้งที่ความจริงแล้วทุกอย่างไม่ได้ผ่านตาเขาเลยจนกระทั่งคนที่เขาเฝ้าคอยกลับมาถึง

"ดูเหมือนคุณลุงคุณป้ายังไม่กลับนะคะ" ยูรินแะทักทายลูกพี่ลูกน้องตัวปลอม

"พวกท่านบอกว่าคืนนี้ไม่กลับนะ" กงซันทำเป็นไม่สนใจ เขาจึงไม่ได้สังเกตเห็นว่าคนข้างหลังทำตาโตชนลูกด้วยความตกใจ

"อะไรนะ! ไม่กลับบ้านงั้นเหรอ!"

"ใช่"

ยูรินรีบวิ่งขึ้นห้องไปตั้งสติ จึงไม่ได้ยินคำถามที่ไล่หลังตามมา

"แล้วไปไหนมาทำไมกลับตึก กินอะไรมารี๊ยง" กงซันรอคำตอบ เมื่อไม่ได้ยินเสียงอะไรจึงหันไปดู แต่พบแค่ความว่างเปล่า เขากัดฟันกรอดด้วยความเจ็บใจ ทั้งที่มีน้ำใจอยู่รอบแทั้งๆ กลับถูกเมินไม่ดูดำดูดีแบบนี้

ยูรินขึ้นไปกลิ้งบนที่นอนแล้วถามตัวเองเหมือนเสียสติ

"ทำไงดี ฉันจะทำไงดี ไข่แล้ว! ไปค้างบ้านจินซิม!" ยูรินผุดลุกขึ้นแล้วนึกขึ้นได้

"พวกนั้นไปเกาะเซจูกันนี่นา โธ้ย ทำไงดีๆ อยู่บ้านกับซอลกงซันสองต่อสองงั้นเหรอ" ใบหน้าเล็กๆ นึกจินตนาการถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ในค่ำคืนนี้